

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **M. S.**, státní příslušnost: Tuniská republika
t. č. pobytém X
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7/834, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

za účasti:

1. **L. S.**
bytem X
2. **nezl. T. H. S.**
bytem X
zastoupený zákonnou zástupkyní L. S.
3. **nezl. S. S.**
bytem X
zastoupený zákonnou zástupkyní L. S.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2025, č. j. X, ve věci povolení k přechodnému pobytu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Spornými otázkami v posuzované věci bylo, jestli je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, jestli je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce trestnou a další protiprávní činností závažným způsobem narušil veřejný pořádek, takže následkem mohlo být nepovolení přechodného pobytu a jestli žalovaný v souladu se zákony, právními předpisy EU a mezinárodními smlouvami posoudil přiměřenost zásahu napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce.
2. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** zamítl výrokem I žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR – rodinného příslušníka občana EU – podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“), protože je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a výrokem II stanovil podle § 87e odst. 4 ZPC žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
3. Žalobce podal 4. 11. 2024 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b ZPC, tj. rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) ZPC. Žalovaný zjistil, že žalobce je manželem paní L. S.
4. Žalovaný dále zkoumal, jestli v případě žalobce neexistuje některý z důvodů pro zamítnutí žádosti. Žalovaný z výpisu Rejstříku trestů zjistil, že žalobce má tři záznamy odsouzení, která nebyla doposud zahlazena, a proto nelze na žalobce nahlížet jako na osobu trestně zachovalou. Žalobce se dopustil trestných činů, jedná se u něho o narušení veřejného pořádku, a to závažným způsobem. Jde o důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.
5. Při výkladu neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ žalovaný vycházel z judikatury – jmenovitě z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 3 As 4/2010-151, č. j. 5 As 73/2011-149, č. j. 7 As 112/2011-65, č. j. 7 As 15/2012-33 a č. j. 9 As 71/2010-112.
6. Pojem „veřejný pořádek“ zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná také o normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Žalovaný v případě žalobce přihlížel k primárnímu účelu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC, tj. ochraně veřejného pořádku do budoucna. Žalovaný přihlédl k charakteru závažnosti spáchané trestné činnosti, k dalším okolnostem jako jsou místo spáchání trestného činu, doba, která uplynula od jeho spáchání, chování žalobce po vykonání trestu, délka jeho pobytu v ČR, jestli se po příchodu do ČR dopustil další trestné činnosti či jiné protiprávní činnosti. Při závažném narušení veřejného pořádku nemusí jít pouze o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Podle čl. 27 směrnice č. 2004/38/ES¹ odepření práv musí být založeno na osobním chování dotyčného jednotlivce a musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Záleží také na tom, jestli se

¹ směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „pobytová směrnice“)

cizinec dopustí úmyslného nebo neúmyslného trestného činu, přečinu nebo zločinu, anebo jestli páchal trestnou činnost opakovaně.

7. Podle rozsudku NSS č. j. 1 As 185/2012-34 ani zahlázení odsouzení nebrání žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Nejde o to, že cizinec byl odsouzen za trestný čin nebo že má záznam v trestním rejstříku, ale o to, že se dopustil určitého jednání. Zahlázení odsouzení není pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného rovněž zcela bez významu.
8. Žalovaný si proto vyžádal kopii rozsudků a trestního příkazu a založil je do správního spisu. Příkazem Okresního soudu v Novém Jičíně z 16. 11. 2022, sp. zn. 19 T 160/2022 byl žalobce shledán vinným za to, že ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, vykonával činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku; tím spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2002 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“), a byl odsouzen k trestu odnětí svobody na tři měsíce. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 12 měsíců. Žalobci byl uložen také trest zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců.
9. Z rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně z 13. 2. 2023, sp. zn. 3 T 167/2022 se podává, že žalobce byl uznán vinným z toho, že jinému úmyslně ublížil na zdraví, dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného a spáchal tak přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, dále spáchal přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a za tyto přečiny a sbíhající se přečin ohrožení pod vlivem návykové látky citovaný shora mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody 12 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu dva roky. Žalobce byl povinen zaplatit Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR škodu ve výši 5 682 Kč.
10. Z rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně z 25. 10. 2023, sp. zn. 3 T 85/2023 vyplývá, že žalobce byl uznán vinným, že si присvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou a čin spáchal na věci, kterou měl jiný při sobě; tím spáchal přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) a 2 tr. zákoníku a byl odsouzen k peněžitému trestu 20 000 Kč.
11. Žalovaný zjistil z výpisu z evidenční karty řidiče, že žalobce se v dalších čtyřech případech dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla. Žalobce ve třech případech řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiných návykových látek. Za uvedená protiprávní jednání byly žalobci ve správním řízení uloženy peněžité tresty v celkové výši 67 200 Kč. V evidenční kartě řidiče má žalobce evidovaných celkem pět zákazů řízení motorových vozidel.
12. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce se kromě trestné činnosti za dobu svého dosavadního pobytu na území ČR dopustil opakovaně protiprávního jednání, které bylo kvalifikováno jako přestupkové jednání a správní orgány mu opakovaně ukládaly peněžité tresty a zákazy činnosti. Žalovaný spatřoval závažné narušení veřejného pořádku v tom, že žalobce se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání a od jeho dalšího páchání ho neodradily ani dříve uložené tresty a sankce. Závažné narušení veřejného pořádku spatřoval žalovaný především v charakteru páchané trestné činnosti a ve způsobu jejího spáchání.

13. Podle citovaného trestního příkazu Okresního soudu v Novém Jičíně žalobce 3. 9. 2022 kolem 23:48 hodin v Kopřivnici, okres Nový Jičín, na ulici Štramberské po předchozí aplikaci návykových látek řídil osobní motorové vozidlo a při silniční kontrole a orientační zkoušce na omamné a psychotropní látky byl pozitivní na amfetamin. Dne 4. 9. 2022 v 01:00 hodin se žalobce podrobil odběru krve a znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, znaleckým zkoumáním zjistila v krvi metamfetamin v koncentraci 174 ng/ml a amfetamin v koncentraci 47 ng/ml, přičemž v době řízení se koncentrace metamfetaminu v krvi pohybovala v rozmezí 184-200 ng/ml, jedná se o psychotropní látku zařazenou do seznamu č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, a žalobce byl ve stavu vylučujícím bezpečné řízení motorového vozidla.
14. V dalším případě byl žalobce odsouzen za to, že dne 22. 8. 2021 v době kolem 19:45 hodin ve městě Kelč, okres Vsetín, na parkovišti u domu č. p. X před dalšími nejméně třemi osobami po předchozí rozeprě pod vlivem alkoholu napadl poškozeného, kterého chytil jednou rukou zezadu za krk a druhou rukou zepředu pod krkem, poté jej udeřil dvakrát čelem do obličeje. Tím mu způsobil zranění spočívající ve zhmoždění horního rtu s otokem bez porušení kožního krytu, podlitinu v podkoží nad levou klíční kostí o velikosti 3x2 cm a dvě povrchní oděrky krku vpravo o délce 1,5 a 2 cm a šířce 2 mm, přičemž měl současně v ruce nezjištěný ostrý předmět, kterým poškozeného pořezal na krku a způsobil mu tak otevřenou řeznou ránu na krku vlevo v délce 15 cm zasahující do podkoží, ve střední části v délce 7 cm jdoucí do hloubky přibližně 8 mm. Způsobené zranění si vyžádalo lékařské ošetření a dobu léčení v trvání třinácti dnů.
15. V posledním případě byl žalobce odsouzený za to, že 19. 1. 2023 v době od 00:57 do 00:59 hodin ve Valašském Meziříčí, okres Vsetín, v Kasinu B. T. na ulici M. č. p. X využil podnapilého stavu a spánku poškozeného a vzal mu mobilní telefon v hodnotě 11 000 Kč s tvrzeným sklem v hodnotě 150 Kč v černém plastovém krytu v hodnotě 100 Kč, který poškozenému spícímu na barové židli vypadl z ruky vedle něj na zem a následně z místa odešel, čímž způsobil poškozenému škodu ve výši 11 250 Kč.
16. Žalobce byl v ČR již třikrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, což svědčí o závažném narušování veřejného pořádku. První odsouzení se týkalo řízení motorového vozidla pod vlivem drog. Žalobce opakovaně usedal za volant pod vlivem alkoholu, za což mu byly udělovány peněžité sankce a zákazy řízení. Žalobce tímto jednáním vědomě ohrozil bezpečnost silničního provozu a stav ovlivnění návykovými látkami si způsobil sám. Kromě toho byl žalobce odsouzen za fyzické napadení osoby, které vedlo ke zranění vyžadujícímu lékařskému ošetření a dále byl odsouzen za krádež mobilního telefonu. Opakované porušování zákona dokazuje, že přijatá opatření neměla žádný výchovný efekt a nezabránila dalšímu páchání trestné činnosti. Nerespektování majetkových práv jiných osob, ohrožování veřejné bezpečnosti a ignorování autority státních institucí žalobcem svědčí o jeho celkovém přístupu k právnímu řádu ČR a o tom, že opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Jednání žalobce nabylo opakovaně takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata hned několika trestných činů. Normy trestního práva chrání nejzákladnější hodnoty lidské, společenské a majetkové. Již jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu je samo dosti závažné, aby bylo možno hovořit o závažném narušení veřejného pořádku. Žalobce vzhledem k opakovanému páchání trestné činnosti stále představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, a to minimálně do doby, než budou jeho odsouzení zahlazena.

17. Důsledkem napadeného rozhodnutí je zamítnutí žádosti žalobce vedoucí k povinnosti žalobce vycestovat z území ČR, nejspíše do země původu, do Tuniské republiky. Žalovaný posuzoval nebezpečí, které žalobce pro bezpečnost ČR může představovat, tj. jestli jde o důvod dostatečně závažný, aby žalobci nebylo umožněno pobývat v ČR na základě povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný vycházel z kritérií § 174a ZPC, čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“) a související judikatury. Žalovaný vycházel z toho, že je zde veřejný zájem na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří představují ohrožení závažným narušováním veřejného pořádku.
18. Žalovaný v případě žalobce neshledal mimořádně závažný důvod, pro který by měl jeho žádosti vyhovět. Zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu cizince může jen výjimečně být nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života – takovýmto zásahem by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71) nebo vyhoštění; státy mají právo kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území; z Úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere, jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“).
19. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že manželka a děti žalobce na území pobývají a jsou občany ČR. Proto lze považovat skutečnost, že žalobce již nebude moci pokračovat na území ČR v soužití s manželkou a dvěma dětmi (v době vydání rozhodnutí ve věku 8 let a 2 roky), za zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Otázkou je, zda je takový zásah nepřiměřený. Rodina žalobce v případě jeho vycestování do země původu má v zásadě dvě volby – buď se přestěhovat společně s žalobcem do země původu nebo řešit situaci cestou návštěv žalobce v zemi původu. Jak varianta praktického odloučení žalobce od jeho rodiny, tak varianta přesídlení rodiny žalobce do Tuniské republiky představují vcelku intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti vést společný rodinný život. Zásah konečně nebude ani tak intenzivní s ohledem na to, že jakmile dojde k zahlázení posledního odsouzení žalobce, ten bude mít možnost požádat o vydání oprávnění k pobytu na území a možnost získat ho. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho rodinného života považovat za nepřiměřený. Žalovaný rozhoduje s krátkým odstupem od spáchání trestných činů. Společenská škodlivost jednání žalobce se nesnížila natolik, že by bylo možné považovat zamítnutí žádosti o přechodný pobyt za nepřiměřené.
20. Negativní důsledky protiprávního jednání žalobce nezahrnují jen samotný trest, ale nadále přetrvávají (byť v menší míře) i po jeho vykonání a mohou tak ztěžovat odsouzenému jeho další život a uplatnění. Neudělení pobytového oprávnění je jedním z těchto důsledků. Žalobce si musel při páchaní natolik závažných úmyslných trestných činů být vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců (viz nálezný Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 108/97). Důvodem vydání napadeného rozhodnutí je právě závažnost úmyslných trestných činů žalobce.
21. Žalobce na území pobývá od roku 2019, tedy nikoliv po dobu, která by mohla objektivně způsobit zpřetrhání vazeb k zemi původu. Žalobce je navíc v produktivním věku a lze důvodně předpokládat, že se bude moci věnovat výdělečné činnosti v zemi původu, a to za stejných podmínek jako jiní obyvatelé této země. Zdravotní stav žalobce je dobrý a věk není v případě žalobcova návratu do Tuniské republiky omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti. Protože žalobce na území ČR

pobýval výrazně menší část svého života než v zemi původu, neexistuje žádná vážnější překážka pro to, aby se opět integroval v prostředí svého domovského státu.

22. Napadeným rozhodnutím (na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění) není žalobci stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území ČR pobývat. Jakmile bude odsouzení žalobce zahlazeno, může v zemi původu požádat o vydání oprávnění k pobytu na území ČR. Navíc zásahem do soukromého a rodinného života rozporným s čl. 8 Úmluvy by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu cizince na území, což není případ žalobce (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71).
23. Žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí popsal svou aktuální situaci a důvody žádosti o přechodný pobyt a doložil kopii listiny o jmenování manželky poručnicí svého bratra. Žalobce přiznal dřívější porušení zákona, které vedlo ke ztrátě povolení k trvalému pobytu a vysvětlil, že k tomu došlo v náročném životním období po náhlé smrti obou rodičů v Tunisku. Žalobce musel opakovaně cestovat, organizovat pohřby a finančně zajistit rodinu, což vedlo k jeho chybnému jednání. Žalobce od té doby žije spořádaně, bez přestupků a se svou ženou se starají o dvě děti a bratra, který byl manželce svěřen do poručnictví. Manželé provozují bistro, které by v případě nuceného odjezdu žalobce muselo být zavřeno, což by mělo negativní dopad na rodinu. Neudělení přechodného pobytu žalobce by nejvíce postihlo jeho manželku a děti, které jsou plně integrovány do českého prostředí, zatímco v Tunisku nemají žádné zázemí. Žalobce žádal o shovívavost a udělení přechodného pobytu, kterého by si vážil a bral ho zodpovědně.
24. K tomu žalovaný vysvětlil, že žalobce sám přiznává, že opakovaně porušil zákon, a to vedlo k odebrání povolení jeho trvalého pobytu. Žádost o přechodný pobyt tak vyvolává vážné pochybnosti o schopnosti žalobce žít v souladu s českým právním řádem. Přestože žalobce uvádí, že jeho protiprávní jednání nastalo v důsledku těžkého osobního období, toto však neomlouvá závažnost jeho činů a není důvodem k opomenutí a nedodržování zákonů žalobcem. Argumenty žalobce o ekonomické závislosti rodiny a nezbytnosti přítomnosti pro pokračování podnikání jsou sporné. Skutečnost, že by rodina byla v případě odchodu žalobce ekonomicky ohrožena, vznikla přímo v důsledku vlastního chybného rozhodnutí žalobce. Dalším závažným aspektem je, že žalobce opakovaně cestoval do Tuniska, aby řešil rodinné krize, což dokazuje, že má stále silné vazby na svou zemi původu. Tato skutečnost oslabuje jeho argumentaci, že by rodina byla bez jeho přítomnosti zcela bez opory, neboť existuje možnost, že se rodina i přes změnu prostředí dokáže adaptovat. Kromě toho argument, že jeho manželka byla jmenována poručnicí jeho bratra, taktéž neospravedlňuje jeho žádost. Péče o bratra je již právně zajištěna a není nutné, aby u ní bylo žalobce osobně přítomen. Udělení povolení k přechodnému pobytu žalobci by oslabilo zásadu dodržování právního řádu a otevřelo cestu k případům porušování zákonů ze strany cizinců, kteří se snaží napravit svou situaci pouhým slibováním změny.
25. Zjištěné skutečnosti dostatečně odůvodnily závěr, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit veřejný pořádek, a to závažným způsobem.
26. **Žalobce v žalobě** namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnostmi ze správního spisu a z odvolání. V zemi původu žalobce již nežijí jeho nejbližší rodinní příslušníci, protože rodiče zesnuli a nezletilý bratr žalobce žije na území ČR. V Tunisku chybí žalobci jakékoliv zázemí, kam by se mohl vrátit. Žalobce na území Tuniska nemá možnost pokračovat ve své výdělečné podnikatelské činnosti a zajistit adekvátně veškeré potřeby své rodiny na území ČR. Nuceným vycestováním žalobce by byla jeho rodina uvržena do stavu

nouze a na hranici boje o přežití, neboť z pouhého rodičovského příspěvku výši asi 8 800 Kč by jeho manželka nebyla schopna zajistit veškeré výdaje na bydlení, obživu a ošacení, když několikanásobně přesahují výši takového příspěvku. Nehledě k tomu, že by došlo k nucené separaci žalobcovy rodiny a jejich finanční poměry by nedovolovaly pravidelný styk žalobce s nezletilými dětmi, což je v příkrém rozporu s jejich zájmy a jejich právem na péči obou rodičů. Manželka žalobce nemá možnost opatřit si případné finanční prostředky na letenky za žalobcem do země původu, aby bylo možné styk s dětmi nadále udržet v požadovaném rozsahu tak, aby děti netrpěly oddělením od jejich otce, na kterého jsou velmi citově fixováni. V úvahu nepřipadá ani přesídlení do země původu, neboť na území ČR mají žalobce a jeho manželka řadu závazků, které je nutné denně zajišťovat. Žalobce provozuje prodejnu rychlého občerstvení. Její provoz nelze ze dne na den ukončit. Ukončení by mělo fatální důsledky do finanční sféry žalobce. Nezletilý syn žalobce Sebastian je již školou povinný a měl od počátku na území ČR velké problémy ve školním zařízení kvůli zpožděné řeči v důsledku dvojazyčné domácnosti; navštěvoval proto ze začátku logopedickou třídu na škole pro sluchově postižené a teprve nedávno se vyjadřovací schopnosti zlepšily a na školní zařízení se plně adaptoval; syn přešel do standardního vzdělávacího programu a rozhodně by mu jakákoliv změna prostředí školního systému a vyučovacího jazyka přivodila nepřiměřenou újmu.

27. Žalovaný tyto skutečnosti bagatelizuje a ochranu veřejného pořádku staví formalisticky nad práva žalobce a zejména jeho nezletilých dětí na zachování rodinného života na území a na každodenní péči žalobce a zachování dosavadního materiálního zázemí. Žalobce výdělečnou činností také zajišťuje úhradu škody, která vznikla jeho protiprávním jednáním. Odčinění této škody je zcela jistě veřejným zájmem ČR stejně jako finanční soběstačnost žalobcovy rodiny, která by se v případě vycestování žalobce stala závislou na sociální pomoci státu. To by představovalo pro stát nepřiměřenou zátěž, v porovnání s nedůvodnou obavou z ohrožení veřejného pořádku. Žalovaný neosvědčil jakoukoliv hrozbu narušení veřejného pořádku v budoucnu, šlo o domněnky, které jsou nepodložené a právní posouzení je přepjatě formalistické. Žalovaný nevzal v úvahu specifické okolnosti žalobcovy osobní a majetkové situace.
28. Nezákonné je posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromé, ekonomické a rodinné sféry žalobce. Hrozba narušení veřejného pořádku je odůvodňována pouze ve vztahu k trestní minulosti žalobce, které je dávným protiprávním jednáním. Žalovaný nepřihlédl k řádnému životu žalobce v současnosti. Samotné páčání trestné činnosti žalobce v minulosti neodůvodňuje narušení veřejného pořádku. Žalovaný nepřihlédl k osobnostnímu profilu žalobce, pohnutkám a možné nápravě a nezohlednil snahu žalobce odčinit dřívější jednání a docílit nápravy. Žalobce se trestné činnosti dopustil v extrémní stresové situaci, svého jednání upřímně litoval, snaží veškeré své jednání odčinit a vede na území ČR po delší dobu již řádný život. Žalovaný měl riziko možné hrozby narušení veřejného pořádku v budoucnu vyhodnotit teprve po důkladném vyhodnocení všech kritérií. Žalovaný neuvedl žádné relevantní důvody, které svědčí pro narušení veřejného pořádku žalobcem, vyjma argumentu charakterem trestné činnosti.
29. Pokud by došlo k nucenému vycestování žalobce, vedlo by to zcela jistě k narušení ekonomické stability jeho rodiny. Řádný chod bistra je závislý na osobě žalobce, který zajišťuje veškeré dodávky surovin od dodavatelů, kteří hovoří výhradně jazykem žalobce. Obchod je založen na vzájemné důvěře a mnohdy i na barterovém obchodu, který není zvyklostí v běžném podnikatelském prostředí ČR. Jde o důvěru mezi konkrétními subjekty

a tyto tradice nelze nahradit žádnou třetí osobou spjatou se žalobcem. Žalobci trvalo několik let, aby tyto důvěrné obchodní vztahy vybudoval. Mimo jiné žalobce dohlíží na kvalitu omáček, jejichž originální recepturu zná jen on a které činí jeho nabízený sortiment unikátním a zákazníky vyhledávaným. Žalobce zajišťuje i samotný chod bistra a dohlíží na práci v něm. V případě dlouhodobé nepřítomnosti žalobce by nebylo možné udržet kvalitu nabízených služeb a dodavatelské vazby, dosahování rovnocenného zisku by bylo znemožněno a byl by zde negativní dopad do sféry majetkových poměrů žalobce, ale zejména by ovlivnil jeho manželku, a především nezletilé děti, které jsou na jeho výživu odkázány. Došlo by k zpřetrhání vzájemných rodinných vazeb a dlouhodobému odloučení v době, kdy je role otce v životě dětí klíčová s ohledem na jejich věk. Došlo by k nepřiměřenému zásahu do práv nezletilých dětí, jak vyplývá z konstantní judikatury ESLP.

30. Nezletilé děti jsou na žalobce velmi fixovány, stejně jako je na něho fixován jeho nezletilý bratr. Žalobce má v zemi původu nulové uplatnění a už se integroval do evropské společnosti. Již samotné zrušení pobytového oprávnění má pro žalobce dostatečnou výchovnou funkci. Žalobce je schopen své jednání natolik korigovat, aby k obdobným excesům jako v minulosti nedocházelo. Žalobce se již žádného protiprávního jednání nedopouští, za předchozí trestnou činnost si odpývá uložený trest, vede řádný život a vytváří na území ekonomické hodnoty tak, aby byl schopen zajistit rodinu řádným výkonem zaměstnání.
31. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí poznamenal k námitce žalobce, že trestné činnosti se dopustil v extrémně stresové situaci, že žalobce spáchal trestný čin ublížení na zdraví a trestný čin výtržnictví v roce 2021, kdežto k úmrtí jeho rodičů došlo až v roce 2022. Proto žalobce nemůže omlouvat své jednání úmrtím rodičů a nutností postarat se o mladšího (a tehdy ještě nezletilého) bratra. V případě žalobce sice nešlo o nejzávažnější trestné činy, nicméně žalobce se jich dopustil hned několika a k tomu lze připočítat také jeho přestupková jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla. Jednání žalobce vypovídá o zcela flagrantní ignoranci právních předpisů ČR. Spácháním trestného činu se cizinec dopouští závažného narušení veřejného pořádku. Hrozba veřejnému pořádku, kterou žalobce představuje, je založena především na jeho pravomocném odsouzení. V případě zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC je třeba posuzovat nejen narušení veřejného pořádku v minulosti, ale rovněž možnost nebezpečí jeho narušení do budoucna. Žalobci bylo zrušeno 14. 3. 2024 jeho povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení za opakované páčání trestné činnosti a bylo mu stanovena lhůta k vycestování 30 dnů. Těsně před jejím uplynutím žalobce požádal z důvodu legalizace svého pobytu o mezinárodní ochranu. Řízení o ní bylo zastaveno z důvodu zjevné bezpředmětnosti, rozhodnutí nabylo právní moci 5. 8. 2024. Od té doby pobýval žalobce na území bez pobytového oprávnění a nadále pokračoval v narušování veřejného pořádku, protože nerespektoval zákony ČR. Z důvodu nelegálního pobytu žalobce vydala Policie ČR 23. 10. 2024 rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR a stanovila lhůtu k vycestování 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 22. 1. 2025. Nyní je vedeno ve věci řízení u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci o žalobě proti tomuto rozhodnutí, přičemž žalobě byl přiznán odkladný účinek. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že bez platného povolení k pobytu není žalobce oprávněn na území vykonávat výdělečnou činnost.

32. Žalovaný ověřil, že žalobce a jeho manželka figurují jako držitelé živnostenského oprávnění. Manželka žalobce má tři živnostenská oprávnění pro dvě provozovny. Podnikatelskou činnost vykonává i manželka žalobce a může v ní pokračovat i po jeho případném odjezdu a zajistit tak obživu rodiny. Bratr žalobce, který pobývá na území u rodiny žalobce, je nyní zletilý, pracuje, a též může přispět na financování domácnosti. Podnikání v oblasti rychlého občerstvení je zcela univerzální podnikatelská činnost a žalobce se jí může věnovat rovněž v zemi původu, kde žijí jeho sourozenci se svými rodinami a mohou mu tedy s návratem pomoci. Žalobce může zůstat v kontaktu s manželkou i dětmi prostřednictvím moderních komunikačních prostředků. Nevydání povolení k přechodnému pobytu pro něj navíc není zákazem budoucího pobytu na území, a proto mu kontakt s nezletilými dětmi není přímo znemožněn.
33. Žalobce spáchal shora popsané trestné činy od srpna 2021 do ledna 2023. Od spáchání neuplynula dosud nijak dlouhá doba a společenská škodlivost jednání žalobce se dosud nesnížila tak, aby bylo možné vyhovět jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. V době vydání napadeného rozhodnutí nebyla odsouzení žalobce zahlazena a peněžitý trest nebyl zaplacen. Žalobce po zrušení trvalého pobytu a neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu neopustil ve stanovené lhůtě území ČR a nadále na něm setrval a vykonával výdělečnou činnost bez platného pobytového oprávnění. Tím pokračoval v narušování veřejného pořádku. Neexistuje právní nárok cizinců na pobyt na území ČR ani na udělení víza či povolení k dlouhodobému pobytu. Nejde tedy o právo garantované právním řádem, kterému by poskytoval ochranu i Ústavní soud (viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2336/10).
34. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
35. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
36. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako **nepřezkoumatelné**. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako **nemožnost** přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm **nejzávažnějším** vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 267/2017-38).
37. V posuzovaném případě nešlo o rozhodnutí, které by neobsahovalo důvody, pro které ho žalovaný vydal. Žalovaný ke sporným otázkám uvedl důvody, které soud

podrobně citoval výše. Žalovaný uvážil všechny rozhodné skutečnosti a právně významné okolnosti věci a srozumitelně své úvahy popsal.

38. Soud neshledal jako důvodnou žalobní námitku, že zde není **důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek**.
39. Podle pobytové směrnice „předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje“. Aplikace výhrady veřejného pořádku má mít výhradně preventivní charakter, aby cizinec dále neohrožoval veřejný pořádek. Nemá představovat sankci za něco, co cizinec spáchal v minulosti (viz usnesení NSS č. j. 9 Azs 188/2024-29, bod 22 a tam citované rozsudky NSS č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 31 a č. j. 10 Azs 202/2022-42, bod 34).
40. NSS v usnesení č. j. 9 Azs 188/2024-29 odkázal na to, že existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, bod 24.).
41. V posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, jakou činnost žalobce páchal, kdy ji páchal, kdy docházelo k souběhům (kdy páchal trestnou činnost opakovaně) a jak dlouhá doba uplynula od předcházející trestné činnosti. Žalovaný uvážil i o tom, jaký význam má porušená právní norma – že se žalobce nedopustil nejzávažnější trestné činnosti (viz bod 31 rozsudku). Žalovaný však zdůraznil, že u žalobce šlo vždy o úmyslnou trestnou nebo jinou protiprávní činnost nikoli bagatelní, šlo o opakování trestné nebo jiné protiprávní činnosti (recidivu) a popsal její četnost, časovou následnost a uložené tresty. Žalovaný se zabýval také tím, že žalobce páchal protiprávní či trestnou činnost v době, kdy nevykonával tresty z předchozí protiprávní činnosti a kdy neuplynuly zkušební doby u podmíněně uloženého trestu, tedy jak se žalobce choval po spáchání trestných činů nebo přestupků. Žalovaný zohlednil, že žalobce neodradily od páchání další trestné nebo jiné protiprávní činnosti ani opakovaná uznání viny a uložené tresty. Rozhodnutí správních orgánů a soudů žalobce nerespektoval. Žalobce také pobýval opakovaně na území ČR neoprávněně a nerespektoval povinnost vycestovat z území. Pobytové oprávnění žalobci skončilo 14. 3. 2024 a žalobce měl 14. 4. 2024 vycestovat (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 72 A 1/2025-38 ve věci povinnosti žalobce opustit ČR). Žalobce tak ale neučinil. Žalobce požádal 12. 4. 2024 o mezinárodní ochranu a rozhodnutí o zamítnutí žádosti nabylo právní moci 5. 8. 2024. Žalobce byl povinen vycestovat z ČR do 5. 9. 2024. Žalobce tak neučinil a pobýval v ČR neoprávněně od 5. 9. 2024 do 22. 10. 2024, kdy se dostavil na OAMP. Je zjevné, že žalobce nerespektuje zákony ČR. Žalovaný vyzdvihl postoj žalobce ke spáchané trestné činnosti a upozornil, že jeho přísliby nenacházejí naplnění – ačkoli uvedl, že své trestné činnosti lituje, ve skutečnosti nadále nerespektuje a nedodržuje správní a soudní rozhodnutí a zákony a mezinárodní smlouvy. Slova a činy žalobce se rozcházejí. Žalobce ostatně sám uvedl při podání vysvětlení správnímu orgánu 23. 10. 2024 (viz bod 5 rozsudku zdejšího soudu č. j. 72 A 1/2025-38), že vycestuje z ČR, až vyčerpá všechny opravné prostředky. Tím potvrdil, že nadále nehodlá respektovat zákony a vydaná rozhodnutí správních orgánů a soudů.
42. Žalovaný posuzoval všechny zjištěné okolnosti věci a soud v jeho postupu neshledal vadu, která by dosáhla takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. U žalobce je zjevná tendence k opakovanému páchání trestné a jiné protiprávní činnosti a jeho chování do vydání napadeného rozhodnutí nedávalo záruku v tom, že v protiprávním chování pokračovat nebude. Nešlo o bagatelní prohřešky, ale o závažnou trestnou činnost a

opakované přestupky, které se zapisují do evidence přestupků (čili nikoli přestupky menšího významu, které se do evidence nezapisují). Trestné činy, jichž se žalobce dopustil, zahrnovaly i trestný čin, kterým žalobce útočil na život a zdraví jiného, když příbuzného pořežal na krku a způsobil mu tak otevřenou řeznou ránu v délce 15 cm zasahující do podkoží, ve střední části v délce 7 cm jdoucí do hloubky přibližně 8 mm. Nešlo pouze o opakování trestné činnosti, ale o opakovaná uznání viny a ukládání trestů, tj. recidivu, což zvyšuje společenskou nebezpečnost jednání žalobce.

43. Žalovaný přihlédl také k tomu, jaká doba uplynula od spáchání trestných činů. Žalobce páchal shora citovanou trestnou činnost v srpnu 2021, v září 2022 a v lednu 2023 a přestupky v červnu 2022, v srpnu 2022, v září 2022 a v listopadu 2022.
44. Soud zjistil ze záznamů o přestupcích v evidenční kartě řidiče, že žalobce se 30. 11. 2022 a 3. 9. 2022 odmítl na výzvu policisty podrobit zkoušce, zda je ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, 3. 9. 2022 řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky, 3. 8. 2022 žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky (alkohol byl neměřitelný) a 3. 6. 2021 překročil nejvyšší dovolenou rychlost.
45. Soud neopomenul, že žalobce měl uložený zákaz řízení všech motorových vozidel rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně č. j. 3 T 167/2022-255 na 16 měsíců od 24. 3. 2023, a přesto v době zákazu 3. 8. 2022 řídil vozidlem pod vlivem jiné návykové látky (mařil tedy soudní rozhodnutí, ačkoliv nebyl uznán vinným z trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, resp. ze správních a soudních spisů nevyplyvá, že by byl za toto jednání stíhán). V poznámce k činu z 3. 8. 2022 je uvedeno, že žalobce neodevzdal řidičský průkaz. To znamená, že žalobce porušil § 94a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).
46. Ze správního spisu (evidenční karty řidiče) dále vyplynulo, že žalobce dále spáchal 3. 9. 2022 přestupek spočívající v tom, že odmítl podrobit se výzvě ke zjištění, zda je ovlivněn jinou návykovou látkou (podle záznamu byl alkohol neměřitelný). V poznámce k činu z 3. 9. 2022 je opakovaně uvedeno, že žalobce neodevzdal řidičský průkaz.
47. Z evidenční karty a citovaných skutečností je zjevné, že žalobce řídil 3. 9. 2022 motorové vozidlo pod vlivem amfetaminu a metamfetaminu. Dne 4. 9. 2022 se žalobce podrobil odběru krve pro provedení znaleckého zkoumání. Přesto se žalobce podle evidenční karty 30. 11. 2022 odmítl podrobit výzvě policisty ke zjištění, jestli je ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. V evidenční kartě je uvedeno, že alkohol byl neměřitelný. Městský úřad Kopřivnice uložil žalobci opětovně zákaz řízení všech motorových vozidel na 14 měsíců. V poznámce k činu z 30. 11. 2022 je uvedeno, že žalobce opětovně neodevzdal řidičský průkaz.
48. Z uvedeného se podává, že žalobce odmítá uposlechnout výzev policistů, odmítá dodržovat uložené zákazy a neplní si zákonné povinnosti (mj. několikrát neodevzdal řidičský průkaz, ačkoli byl povinen) a i když spáchá přestupek nebo trestný čin, opakuje ho, i když trestní nebo přestupkové řízení ještě ani nebylo dokončeno.
49. Přitom žalobce páchal trestné činy nebo přestupky i v době, kdy probíhala správní a soudní řízení o jeho pobytových oprávněních. Žalobce přicestoval do ČR v roce 2019 a povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno 23. 8. 2022 (viz bod 14 rozsudku č. j. 72 A 10/2024-104). Řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno 2. 11. 2023. Přesto ani od té doby žalobce nedodrжуje zákony a pokud by se tato porušení měla počítat, dosáhla by

řádově až desítek (včetně opakovaného neodevzdávání řidičského průkazu, nerespektování opatření k vycestování žalobce, nerespektování výzev policistů citovaných výše, nedodržování uložených zákazů činnosti, neplacení peněžitých trestů), případně o pokračování v trestné nebo jiné protiprávní činnosti. Je s podivem, že žalobce s manželkou prodali auto, aby žalobce hradil cesty do Tuniska a pohřeb rodičů, i když měl závazky vůči ČR a své rodině, a přitom má tři dospělé sourozence (viz bod 46 rozsudku č. j. 72 A 10/2024-104). Žalobce také pomíjí, že se podnikáním bez oprávnění k pobytu dopouští dalších porušení zákonů.

50. Nekonzistentní je postoj žalobce, který se neustále zaštiťuje rodinou, především svými syny, a současně se dopouští opakovaně protiprávní činnosti a porušuje nejen zákony ČR a mezinárodní smlouvy včetně předpisů EU. Přitom se žalobce dopustil násilného trestného činu i vůči rodinnému příslušníku – manželu sestřenice žalobkyně, kterého pořezal na krku (viz trestný čin popsáný v bodě 14 a v rozsudku č. j. 72 A 10/2024-104). Žalobce útočil proti životu a zdraví jiného a mohlo být věci náhody, že nedošlo k vážnějšímu zranění či dokonce k úmrtí. Žalobce tak činil 22. 8. 2021 přesto, že mu byl udělen trvalý pobyt rozhodnutím, které nabylo právní moci 23. 8. 2022 (jak vyplývá z cizineckého informačního systému – č. l. 4 správního spisu přiloženého k věci sp. zn. 72 A 1/2025) a měl v ČR manželku a pětileté dítě.
51. Soud shledal nebezpečí, které představovalo chování žalobce v letech 2021-2025 jako aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Od páchání poslední trestné činnosti v lednu 2023 neuplynulo například více než 5-10 let, ale jen dva roky, jeden měsíc a jeden týden – do vydání napadeného rozhodnutí. Protiprávní činnost žalobce neměla klesající tendenci a nepolevila dokonce ani v průběhu přezkoumávaného řízení. Žalobce totiž prohlásil 23. 10. 2024 při podání vysvětlení, že dobrovolně vycestuje z ČR – i přes uloženou povinnost vycestovat do 35 dnů od doručení napadeného rozhodnutí – až když vyčerpá „všechny stížnosti“. Žalobce tím dal jasně najevo, že nadále nehodlá dodržovat uložené povinnosti a zákony. Je zcela zjevné, že žalobce nebere vážně povinnosti uložené zákony a právními předpisy EU, soudními a správními rozhodnutími. Tím útočí proti veřejnému zájmu ČR a EU na dodržování obecně závazných pravidel, která platí pro každého a jsou vynutitelná. ČR i EU mají zájem na tom, aby fungoval právní stát a veřejný pořádek a nenarušovala ho závažná a opakovaná protiprávní jednání. Intenzita nebezpečí pro narušování veřejného pořádku se zvyšuje neustálým opakováním protiprávních činů, opakovanými uznáními viny a marným (neučinným) trestáním. Jak uvedl žalovaný v rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, žalobce se považuje za speciálního recidivistu, na kterého nemá vliv opakované pravomocné odsouzení soudy v trestních věcech a uložené tresty; žalobce se v poměrně krátké době 1,5 roku prokazatelně celkem ve třech případech dopustil úmyslné trestné činnosti (viz rozsudek zdejšího soudu č. j. 72 A 10/2024-104, bod 36). Žalobce se dopouštěl úmyslné a násilné trestné činnosti a ohrožování života, zdraví a majetku a jde o oblasti trestního práva nebo správního trestání, kde se trestní politika nemění – nezmiňuje (jako například u některé majetkové nebo drogové trestné činnosti). U žalobce není patrné, že by se v poslední době napravil. Osobní chování nasvědčuje pokračování v protiprávní činnosti, jak soud rozepsal výše. Žalobce nevede řádný život, když nerespektuje uložené povinnosti a zákony. Zároveň žalobce není ve věku blízkém věku mladistvého (žalobci bylo v den vydání napadeného rozhodnutí necelých 38 let čili byl již ve středním věku). Žádný ze spáchaných trestných a další protiprávních činů nebyl náhodný, všechny byly úmyslné. Žalobce svým chováním v letech 2021-2025 (do vydání napadeného rozhodnutí) popsáním shora neprokázal polepšení a

plnění právních povinností. Žalobce popsaným chováním není příkladem pro své nezletilé děti a další rodinné příslušníky (nebo jiné osoby) a rodině svým jednáním přitěžuje.

52. Jak uvedl NSS v usnesení z 26. 2. 2025 č. j. 8 Azs 248/2021-41 v obdobné věci povolení k přechodnému pobytu, porušování právních předpisů je dle aktuální judikatury NSS dostačující pro prokázání aktuální hrozby ohrožení veřejného pořádku trvající i do budoucna (usnesení NSS č. j. 4 Azs 240/2024-59). Navíc platí, že Česká republika má právo od cizinců, kteří chtějí dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt k právnímu řádu (rozsudek NSS č. j. 2 Azs 29/2019, bod 27). Při narušení veřejného pořádku přitom nemusí jít pouze o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu (rozsudky NSS č. j. 7 As 112/2011-65 a č. j. 9 As 71/2010-112). Žalobce páchal trestnou činnost v době, kdy byl ve zkušební době a kdy měl tím spíše vést řádný život, a přesto se další trestné činnosti dopustil (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 32/2024-35, bod 14).
53. **Druhou žalobní námitkou** byla polemika žalobce o **přiměřenosti rozhodnutí** ve vztahu **k soukromému a zejména rodinnému životu žalobce**.
54. Podle § 174a ZPC „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
55. Žalovaný žalobci nezakázal vstup na území a žalobcově rodině nic nebrání v tom, aby žalobce navštěvovala mimo území a aby byli v kontaktu na dálku, jak je v dnešní době často obvyklé na kratší či delší časová období i u mnoha jiných rodin. V domácnosti žalobce žije jeho dospělý bratr. Žalobce neuvedl nic, co by bránilo jeho bratrovi ve finanční a osobní pomoci rodině. Žalobce má navíc v Tunisku další sourozence s rodinami, kteří mohou jemu a jeho rodině vypomoci. Manželka žalobce má v místě rodiče, kteří rovněž mohou rodině pomoci. Napadené rozhodnutí žalobci nebrání podat si žádost o pobytové oprávnění a nezakazuje mu pobyt na území nyní ani do budoucna. Žalobce nebyl vyhoštěn a nebyl mu uložen žádný zákaz vstupu na území. I návratová směrnice (č. 2008/115/ES) upřednostňuje dobrovolné opuštění před nuceným vyhoštěním. Stanovení povinnosti opustit území je nejmírnější opatření po protiprávním pobytu žalobce na území. Nejde o vyhoštění s nemožností návratu a získání pobytového oprávnění. Žalobce není občan ČR a není zranitelnou osobou, je v produktivním věku, dle svého prohlášení je zdravý a nic mu nebrání v cestě do země původu. Samotná skutečnost, že žalobce má na území rodinné vazby, automaticky nemůže znamenat, že povinnost opustit území je nepřiměřeným zásahem do života cizince (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 43/2021-32). Žalobce neuvedl žádné další právně relevantní tvrzení, které by prokázalo v jeho případě výjimečnou situaci, kterou by byly povinni žalovaný a soud posuzovat jinak než ostatní případy. Žalobce neuvedl žádnou specifickou okolnost, která by svým charakterem a intenzitou, která by převážila zájmy žalobce nad zájmy státu a EU na ochraně veřejného pořádku. Příklad žalobce je s odkazovanými případy srovnatelný. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce odpovídá jeho trestné a další protiprávní činnosti.

56. Žalovaný zohlednil i nejlepší zájmy dětí žalobce v souladu např. s právními závěry rozsudku NSS č. j. 5 Azs 286/2022-42, bod 34 a násl. O děti pečuje manželka žalobce, byla na rodičovské dovolené. Manželka žalobce pečuje o obě děti po celou dobu jejich života (jak se podává z rozsudku zdejšího soudu č. j. 72 A 10/2024-104). Žalobce pobýval v Tunisku a se starším synem nežil od jeho narození 30. 3. 2016 do 31. 7. 2019, tj. více jak tři roky, jak vyplývá ze správního spisu ze záznamu v cizineckém informačním systému a z rozsudku č. j. 72 A 10/2024-104. Ostatně, žalobce odjel do země svého původu již v roce 2022 na čtyři měsíce (srov. tvrzení žalobce citované v rozsudku č. j. 72 A 10/2024-104).
57. Žalovaný zohlednil i ohrožování řádného vývoje dětí protiprávní činností žalobce. Páchání úmyslné trestné činnosti a masivní nedodržování zákonů a opatření přijatých soudními a správními orgány není vzorovým chováním. Žalovaný zohlednil i to, že žalobce se věnuje podnikání a nemůže tak trávit s dětmi většinu času a věnovat se jejich výchově. Orgány veřejné moci nemohou přičítat ku prospěchu žalobce čas strávený s dětmi za dobu, kdy pobýval na území protiprávně – tím by schvaloval jeho protiprávní jednání. Dopady rozhodnutí na rodinný život žalobce odpovídají veškeré jeho protiprávní činnosti a nevymykají se tomu, co lze v obdobných případech legitimně očekávat. Jak osobní situace, tak podnikání žalobce není nijak výjimečná a specifická.
58. Podle judikatury ESLP vnitrostátní orgány mají při rozhodování o otázce, zda je zásah do výkonu práva chráněného čl. 8 Úmluvy nezbytný v demokratické společnosti a zda je předmětné opatření přiměřené sledovanému legitimnímu cíli, určitý prostor pro uvážení (věc ESLP č. 1638/03, Maslov proti Rakousku, bod 76). Tohoto prostoru správní orgány obou stupňů využily v souladu se zákony (zejména ZPC, správním řádem a mezinárodními právními předpisy) a správní uvážení nezneužily, ani nepřekročily jeho meze (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil“).
59. Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území (např. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 313/2020-46).
60. Uložení povinnosti opustit území dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Tento zásah však automaticky nemusí být nepřiměřený. Zásah bude nepřiměřený pouze ve výjimečných situacích, kterou ospravedlňují naprosto nezbytnou přítomnost cizince na území (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 296/2018-35, kdy soud shledal jako přiměřený zásah do soukromého a rodinného života povinnost opustit území u otce dvou nezletilých dětí, o které se staral a manželka zajišťovala rodinu finančně, anebo č. j. 1 Azs 43/2021-32 a usnesení č. j. 6 Azs 67/2023-50, kdy soud shledal povinnost opustit území jako přiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizinců, poukázal na jejich trestní minulost a v druhém citovaném případě na to, že o mladší dítě se v době výkonu trestu odnětí svobody cizince starala chůva a dle výpovědi staršího dítěte vše zvládali bez problémů). V posuzovaném případě však ani s ohledem na všechny žalobcem uváděné skutečnosti, které žalovaný dostatečně zohlednil, výjimečná situace ve smyslu citované judikatury nenastala.
61. Pro úplnost soud doplňuje, že žádný právní předpis neumožňuje soudu ani žalovanému „prominout“ žalobci jeho předcházející porušení právních předpisů a mezinárodních smluv.

Žalobce splnil zákonné podmínky, tj. naplnil hypotézu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC a žalovaný byl povinen při zjištění skutkových okolností věci vydat zamítavé napadené rozhodnutí.

62. Soud neprováděl důkazy oddacím listem a rodnými listy dětí, protože měly prokázat skutečnosti, které soudu byly známy ze soudního a správního spisu a z věcí sp. zn. 72 A 1/2025 a 72 A 10/2024.
63. Závěrem soud shrnuje, že žalobce popsanou protiprávní činností v průběhu let 2021-2025 způsobil, že je zde důvodné nebezpečí závažného narušování veřejného pořádku. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který představuje napadené rozhodnutí, není v případě žalobce natolik silný, že by měl převážet nad zájmem státu nepovolit žalobci přechodný pobyt. Soud neshledal v postupech žalovaného namítané vady. Žalovaný zjistil skutkový stav, vybral právní předpisy, pod které ho subsumoval a z toho vyvodily v souladu se zákony ČR, právními předpisy EU a mezinárodními smlouvami skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
64. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II). Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, soud jim v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jim mohly vzniknout náklady. Žádná z osob zúčastněných na řízení také nenavrhla, aby jí soud přiznal náhradu jiných nákladů řízení z důvodu hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. července 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně